

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
129/14. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2014. szeptember 18.

A C-549/13. sz. ügyben hozott ítélet
Bundesdruckerei GmbH kontra Stadt Dortmund

A közbeszerzési szerződés odaítélése keretében előírt minimálbér nem terjeszthető ki valamely másik tagállamban székhellyel rendelkező alvállalkozó munkavállalóira, ha e munkavállalók kizárólag ebben az államban teljesítik az érintett szerződést

A szolgáltatásnyújtás szabadságával nem egyeztethető össze az e másik tagállamban érvényesülő létfenntartási költségekkel arányban nem álló minimálbér fizetésére vonatkozó követelmény

Észak-Rajna-Vesztfália tartomány (Németország) egyik törvénye azt írja elő, hogy egyes szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések csak olyan vállalkozások számára ítélték oda, amelyek az ajánlattételkor kötelezettséget vállaltak arra, hogy az alkalmazottaik részére a szolgáltatásnyújtás teljesítéséért 8,62 euró összegű minimálórabért fizetnek. E törvény így kívánja biztosítani, hogy a munkavállalóknak megfelelő bért fizesse a „szociális dömping” megelőzése, valamint annak elkerülése érdekében, hogy azon versenytárs vállalkozásokat büntessék, akik alkalmazottaik számára megfelelő bért biztosítanak.

Dortmund városa egy közbeszerzési eljárás keretében, amelynek tárgya e város településrendezési és építésügyi hivatala részére végzett iratdigitalizálásra és adatkonvertálásra vonatkozó közbeszerzési szerződés volt, e törvény alapján azt a feltételt írta elő, hogy a 8,62 euró összegű minimálbért azon munkavállalók számára is biztosítani kell, akik az ajánlattevő által igénybe venni szándékozott, valamely más tagállamban (a jelen esetben Lengyelországban) székhellyel rendelkező alvállalkozó alkalmazásában állnak, és akik kizárólag ebben az államban teljesítik az érintett szerződést. A Bundesdruckerei, e közbeszerzési eljárásban érdekelt német vállalkozás, az illetékes német közbeszerzési tanácshoz fordult, amelyben kétely merült fel a szóban forgó (Dortmund város által alkalmazott) német szabályozás uniós joggal, és különösen a szolgáltatásnyújtás szabadságával való összeegyeztethetőségét illetően, ezért e tanács az Európai Bírósághoz fordult.

A mai napon hozott ítéletében a Bíróság azt a választ adja, hogy olyan esetben, mint a jelen ügyben, amikor az ajánlattevő valamely közbeszerzési szerződést kizárólag az ajánlatkérő tagállamától eltérő tagállamban székhellyel rendelkező alvállalkozó által foglalkoztatott munkavállalók igénybevételeivel kíván teljesíteni, ellentétes a szolgáltatásnyújtás szabadságával az, ha az ajánlatkérő tagállama arra kötelezi az alvállalkozót, hogy valamely minimálbért fizessen a munkavállalók számára.

A Bíróság mindenekelőtt megállapítja¹, hogy az ilyen szabályozás a szolgáltatásnyújtási szabadság korlátozásának minősülhet. Ugyanis valamely ajánlatkérő alacsonyabb minimálbér-szintű másik tagállamban székhellyel rendelkező alvállalkozói számára kötelezővé tett minimálbér olyan gazdasági többlet lehet, amely alkalmas arra, hogy a szolgáltatások nyújtását e másik tagállamban megakadályozza, gátolja, vagy kevésbé vonzóvá tegye.

A Bíróság mindamellett megjegyzi, hogy az ilyen szabályozást főszabály szerint igazolhatja a munkavállalók védelmének célja.

¹ Annak megállapítását követően, hogy különösen a Rüffert-ítélettel (lásd a Bíróság [C-346/06.](#) sz., 2008. április 3-án hozott ítéletét és a [20/08.](#) sz. sajtóközleményt) szemben a jelen ügy nem érinti a munkavállalók kiküldetését.

Mivel azonban e szabályozást kizárólag a közbeszerzésekre alkalmazzák, az nem alkalmas az említett cél elérésére, ha nincsenek arra utaló jelek, hogy a magánszférában tevékenykedő munkavállalóknak nincs szükségük a bérszint ugyanolyan védelmére, mint a közbeszerzések keretében tevékenykedőknek.

Mindenesetre a szóban forgó nemzeti szabályozás aránytalannak tűnik annyiban, amennyiben annak hatálya olyan helyzetre is kiterjed, mint amely az alapeljárásban szerepel.

Azzal ugyanis, hogy e szabályozás olyan rögzített összegű minimálbért tesz kötelezővé, amely nem vitatottan Németországban a létfenntartással összefüggő, ott érvényesülő költségekre tekintettel megfelel a munkavállalóknak járó megfelelő díjazás biztosításához szükséges összegnek, de amely nincs arányban azokkal a létfenntartási költségekkel, amelyek a szóban forgó közbeszerzéssel kapcsolatos szolgáltatások majdani teljesítési helye szerinti tagállamban (a jelen esetben Lengyelországban) érvényesülnek, és ennél fogva megfosztaná az e tagállamban székhellyel rendelkező alvállalkozókat attól, hogy a különböző bérszintek közötti különbségekből versenyelőnyhöz jussanak, meghaladja a munkavállalók védelmével kapcsolatos cél eléréséhez szükséges mértéket.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☐ ☎ (+32) 2 2964106